

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 104/2018-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. mája 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Branislavom Granecom, Kováčska 28, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 636/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 636/2011 porušené boli.

2. Okresnému súdu Trebišov prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 636/2011 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Trebišov povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Trebišov je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Branislava Graneca, Kováčska 28, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 104/2018-9 z 13. marca 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „oprávnený v 1. rade“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 636/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„... podal návrh na vykonanie exekúcie ešte dňa 06.04.2011, tzn. pred takmer siedmimi rokmi. Voči Upovedomeniu o začatí exekúcie sp. zn. EX 719/2011-12 zo dňa 19.08.2011 podal povinný námietky zo dňa 10.10.2011. Uznesením odporcu sp. zn. 15 Er/636/2011-33 zo dňa 15.11.2011 boli námietky povinného proti exekúcii vyšším súdnym úradníkom zamietnuté. Voči tomuto uzneseniu odporcu sa povinný dňa 06.12.2011 odvolal, pričom zároveň navrhol, aby odporca exekúciu zastavil a aby povolil jej odklad.

3. O vyššie uvedených návrhoch povinného odporca rozhodol po viac ako 21 mesiacoch uznesením sp.zn. 15Er/636/2011 zo dňa 05.09.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.09.2013 tak, že námietky povinného proti exekúcii a návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietla a odklad exekúcie nepovoľuje.

4. Opätovný návrh na zastavenie exekúcie podal povinný dňa 06.11.2013. Uznesením odporcu sp. zn. 15Er/636/2011-64 zo dňa 11.11.2014 vyšší súdny úradník návrh povinného zamietol. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal povinný dňa 24.11.2014 odvolanie, o ktorom odporca do dnešného dňa, tzn. po viac ako 3 rokoch, nerozhodol. Keďže odporca poslal sťažovateľovi odvolanie povinného na vyjadrenie až v roku 2017, sťažovateľ sa tak k odvolaniu povinného mal možnosť vyjadriť až po troch rokoch a to vyjadrením zo dňa 11.04.2017. Z uvedeného je teda zrejmé, že v predmetnej exekučnej veci odporca bezdôvodne takmer tri roky nekonal.

5. Sťažovateľ sa sťažnosťou na prietahy v konaní adresovanou predsedovi odporcu zo dňa 21.06.2017 domáhal odstránenia prietahov a rozhodnutia vo veci. Odporca v odpovedi na sťažnosť sťažovateľa uviedol, že sťažnosť považuje za odôvodnenú, nakoľko je odporca dlhodobo personálne poddimenzovaný, pretože dochádza k častej obmene administratívneho a odborného aparátu, čo má za následok neprimeranú zaťaženosť a v konečnom dôsledku aj prietahy vo veciach. Napriek tomuto konštatovaniu odporcu, k odstráneniu prietahov v konaní nedošlo ani po ďalšom vyše pol roku, pričom k dnešnému dňu tak celkové prietahy predstavujú 3 roky a dva mesiace.“

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej poukazuje na to, že:

„17. V predmetnej exekučnej veci povinný opakovane podal návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odporca uznesením sp. zn. 15Er/636/2011 - 64 zo dňa 11.11.2014 zamietol. Povinný využil svoje právo a podal proti predmetnému uzneseniu odporcu odvolanie, o ktorom odporca do dnešného dňa nerozhodol. Z uvedeného je teda zrejmé, že sťažovateľ svojím konaním k prietahom v konaní nijako neprispel, práve naopak, je v jeho najlepšom záujme, aby odporca o opravnom prostriedku povinného rozhodol čo najskôr tak, aby si povinný splnil povinnosť uloženú mu v exekučnom titule.

18. Samotná skutočnosť, že odporca ani po viac ako 3 rokoch odo dňa podania odvolania povinného vec právoplatne nerozhodol, je nezlučiteľná s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdlhavosť

už z princípu predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (m. m. I.ÚS 66/03, II.ÚS 367/2013). V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I.ÚS 688/2014).“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Práva sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli postupom Okresného súdu Trebišov vo veci vedenej pod sp. zn. 15Er/636/2011 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd Trebišov konal vo veci vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 15Er/636/2011 bez prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré je odporca povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania.“

3. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprV/165/2018 doručeným ústavnému súdu 16. apríla 2018, v ktorom predseda okresného súdu okrem iného uviedol:

„Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená Okresnému súdu dňa 3.6.2011 a elektronickou podateľňou súdu pridelená do senátu 15Er sudkyne

Dňa 22.7.2011 bolo vydané poverenie pre [REDAKOVANÉ], Exekútorový úrad Trebišov, a to vyšším súdnym úradníkom [REDAKOVANÉ], ktorý bol v tom čase, v zmysle Rozvrhu práce na r. 2011 zaradený do senátu 15Er.

Dňa 19.10.2011 boli súdu doručené námietky povinného proti exekúcii a proti trovám exekúcie na rozhodnutie.

Dňa 24.10.2011 bolo súdu doručené vyjadrenie oprávnených k námietkam povinného.

Dňa 15.11.2011 uznesením sp.zn. 15Er/636/2011-33 súd zamietol námietky povinného ako nedôvodné.

Dňa 7.12.2011 bolo súdu doručené odvolanie povinnej voči rozhodnutiu o zamietnutí námietok povinného. Súčasťou odvolania bol aj návrh povinného na zastavenie exekúcie EX/719/2011 a žiadosť o povolenie odkladu exekúcie.

Dňa 4.1.2012 bolo súdu doručené vyjadrenie oprávnených k odvolaniu povinného a jeho návrhom na zastavenie exekúcie a povolenie odkladu exekúcie.

Dňa 5.9.2013 súd uznesením sp.zn. 15Er/636/2011-48 rozhodol tak, že zamietol námietky povinnej zo dňa 10.10.2011, zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie a nepovolil odklad exekúcie. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.9.2013.

Dňa 7.11.2013 bol súdu doručený Ďalší návrh povinného na zastavenie exekúcie.

Dňa 20.11.2013 bol spis predložený Okresnej prokuratúre Trebišov na základe ich žiadosti na preskúmanie. Spis bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 7.4.2014.

Dňa 22.10.2014 súd vyzval oprávneného na vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Vyjadrenie oprávneného bolo doručené súdu dňa 28.10.2014.

Dňa 11.11.2014 súd uznesením sp.zn. 15Er/636/2011-64 súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

Dňa 24.11.2014 podal povinný odvolanie voči tomuto rozhodnutiu.

Dňa 27.3.2017 súd vyzval oprávnených v 1. a 2. rade na vyjadrenie k odvolaniu povinného zo dňa 24.11.2014.

Dňa 12.4.2017 bolo súdu doručené vyjadrenie oprávneného v 1. rade a oprávnený v 2. rade sa k odvolaniu nevyjadril.

Dňa 4.7.2017 bolo vyjadrenie oprávneného v 1. rade zaslané na vyjadrenie povinnému.

Dňa 14.7.2017 bolo súdu doručené vyjadrenie povinného.

Na výzvu súdu zo dňa 11.7.2017 sa oprávnení k vyjadreniu povinného nevyjadrili.

Dňa 12.2.2018 bola vyhotovená predkladacia správa a spis bol zaslaný Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o odvolaní povinného zo dňa 24.11.2014.

... Po preskúmaní obsahu spisu sp.zn. 15Er/636/2011 konštatujem, že sa vo veci bezdôvodne nekonalo od 7.4.2014 / spis vrátený z Okresnej prokuratúry Trebišov) do 22.10.2014 a následnú nečinnosť zisťujem od 24.11.2014 (podanie odvolania povinného1) do 27.3.2017 (procesné úkony súdu súvisiace s podaným odvolaním).

V prílohe zasielam vyjadrenie sudkyne [REDAKOVANÉ] zo dňa 5.4.2018, z ktorého vyplývajú dôvody, pre ktoré došlo v tejto veci k prieťahom v konaní.

Nad rámec tých dôvodov, ktoré uviedla sudkyňa vo svojom vyjadrení udávam, že na Okresnom súde Trebišov bolo ku koncu r. 2017 cca 93.000 exekučných konaní, v ktorých na základe poverenia sudcu koná a rozhoduje vyšší súdny úradník a sudca, ak to Exekučný poriadok, Civilný sporový poriadok od 1.7.2016 a Občiansky právny poriadok do 30.6.2017 taxatívne vymedzujú ale až po tom, že mu je spis predložený tajomníčkou senátu resp. kanceláriou na rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, že náš súd je dlhodobo personálne oslabený, chýbajú nám sudcovia ale aj vyšší súdni úradníci, nie je v ľudských silách v každej veci konať bezodkladne. V senátoch dochádza k častej obmene administratívneho aj odborného aparátu, spisy sa prerozdeľujú a tým dochádza k tomu, že sa v nich nekoná v primeraných lehotách. Sudcovia nemôžu ovplyvniť tento nežiaduci stav a mnohokrát sa o podobných skutočnostiach dozvedia iba zo sťažností resp. ústavných sťažností. Nebolo tomu inak ani v tejto veci.“

4. K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti sťažovateľ stanovisko nezaujal.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

6. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu z 11. apríla 2018 k sťažnosti bolo aj opísanie priebehu napadnutého konania, ktoré je bližšie špecifikované v časti I bode 2 a 3 tohto nálezu. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu okresného súdu zistil, že ostatným

procesným úkonom bolo jeho predloženie Krajskému súdu v Košiciach 14. februára 2018 na rozhodnutie o opravnom prostriedku, podanom povinným proti uzneseniu okresného súdu z 11. novembra 2014.

7. Obsah zapožičaného súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 15 Er 636/2011 potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 11. apríla 2018, ktoré ústavný súd považuje za preukázané.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želaného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

12. Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietáhov v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky je garantovať účastníkom súdneho konania právo na prerokovanie ich vecí v primeranej dobe (v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) a zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

14. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Napríklad povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva z § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo z § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

16. Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (II. ÚS 74/97). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietaní porušenia práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

17. Pokiaľ ide o prvé z uvedených kritérií, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že rozhodovanie súdu v exekučnom konaní nie je v zásade takým rozhodovaním, ktoré vyžaduje dokazovanie. Je to dané tým, že o veci účastníkov exekučného konania už bolo právoplatne rozhodnuté a existuje vykonateľné rozhodnutie, ktoré je podkladom na nariadenie exekúcie, alebo existuje iný vykonateľný exekučný titul ustanovený v § 41 Exekučného poriadku. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť spravidla sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej alebo skutkovej zložitosti veci.

18. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd nezistil na strane sťažovateľa také skutočnosti, ktoré by zásadným spôsobom ovplyvnili dĺžku napadnutého konania a ani okresný súd na také skutočnosti vo svojom vyjadrení k sťažnosti nepoukazoval.

19. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup okresného súdu.

Celkovú dĺžku napadnutého konania (takmer 8 rokov od jeho začatia) ústavný súd v okolnostiach danej veci považuje z ústavnoprávneho hľadiska za neakceptovateľnú. Konštatuje, že okresný súd sám vo svojom vyjadrení k sťažnosti uznal svoju zodpovednosť za ničím ospravedlniteľnú nečinnosť v období od 7. apríla 2014 do 22. októbra 2017 a v období od 24. novembra 2014 do 27. marca 201, čo predstavuje nečinnosť v rozsahu 3 rokov.

20. Argumentáciu okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti „o extrémne vysokom počte exekučných vecí a o nedostatočnom počte zákonných sudcov a vyšších súdnych úradníkov“ nemohol ústavný súd poukazujúc na svoju štandardnú judikatúru (napr. I. ÚS 38/03, III. ÚS 155/2010) uznať, pretože námietka neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci.

21. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza.

IV.

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

24. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

25. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti, poukazujúc okrem iného na právnu neistotu vyvolanú neefektívnym postupom a nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní.

26. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. S prihliadnutím na dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 15 Er 636/2011 berúc do úvahy konkrétne okolnosti veci ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

28. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom JUDr. Branislavom Granecom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

29. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2017, ktorá bola 921€.

30. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie, prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 153,50 €, t. j. spolu 307 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 9,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 325,42 €.

31. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

32. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2018